

Тогва комисіята съ Епископътъ наедно отиде и внимателно разгледа вредъ въ сичкій мѣнастырь, и не крыеше разгивненіето си нето отъ старицата, нето отъ другытъ калугерици.

Епископътъ обяви гнѣвно старицѣтъ, вторѣтъ старицѣ и сичкитѣ мѣнастырски прислуги че ся свалѣтъ отъ службитѣ си и тури даже та запечатахъ черковѣтъ съ негова печать.

Сестра Агнета отъ радостъ жулеше рѣцѣтъ си и поиска да ѣ ѣ отрѣшѣтъ отъ даденото си общаніе за покалугеряніето си, което съ сила бѣхъ направили да произнесе.

Когато комисіята придирваше сичкитѣ ягѣли, единъ святи отецъ ся измѣкваше изъ подъ една малка вратца, затулена подъ единъ гѣстакъ. Сѣдникътъ който правеше испитѣтъ въ горный етажъ, но на когото очитѣ гледахъ на сичко, видѣ този Божій человекъ какъ излѣзе отъ тамъ и побѣгна. Тури да придирѣтъ мѣстото на потайнитѣ врата и ся откри единъ подземенъ пѣтъ, който излизаше въ други единъ мѣнастырь, населенъ отъ калугери.

А нещастната Варвара Убрихъ беше въ едно състояніе — жива да ѣ ѣ уплачишь. Тя хуртуваше като замаяна, като несвѣсна, въ добритѣ думи размѣсваше и най гнуснитѣ. Попитахъ ѣ ѣ ако е имала блиски сношенія съ другій полъ и тя отговори увѣрително и приложи съ единъ тонъ трогателенъ: Ахъ! да бѣхъ го видѣла!.... какъ е хубавецъ, да знаехте!.... пакъ и азъ колко бѣхъ хубавица! Нещастната спомняше блаженството на младината си и въ това спомняне издигна рѣцѣтъ си на горѣ, помоли ся и заплака.

Комисіята отъ като остави народнѣ стражѣ да пази Варварѣ, излезе отъ тѣзи тигарска пещера съ строшено